

BÉKEHARANG

HITMÉLYÍTŐ, HITÉBRESZTŐ ERKÖLCSNEMESÍTŐ LAP.
MEGJELENIK MINDEN HÓ ELSEJÉN

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2. P. EGYES SZÁM 20 F.
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VI. Felsőerdősor 5. l. emelet.

„Istennek embere.“

Micsoda cím és milyen mély értelme van. Merjük-e elgondolni, hogy minket valaki így szólítana meg? Semmiesetre sem kívánhatnánk magunknak szebbet és jobbat, mint hogy ne csak így szólítson meg minket valaki, hanem valóban azok is legyünk.

Hogy Pál apostol adja e címet Timótheusnak, nyilvánvaló, hogy nem bóknek számított, hanem hogy Timótheus valóban Istennek embere volt. Egy olyan ember, aki nem kívánt egyebet, mint ismerni Istennek akaratát és azt cselekedni is.

Nyilvánvaló, hogy az Isten embere emelt fővel járt ezer nehézség és veszély közepette. Pál apostol sokszor szenvedett botbüntetést és börtönt, de sohasem tévesztette szem elől az ő maga elhivatását. Hűtelenné nélkülözései és szenvedései közepette sem lett, még csak gondolni sem tudott ilyesmire. Bizonyára méltó követőjét ismerte Timótheusban, azért szólította őt Isten emberének. Tehát a szenvedés vagy nélkülözés ne tántorítson el senkit. Ne azt gondoljuk ilyenkor, hogy Isten elhagyott, hanem szinte hálás szívvel gondoljuk, hogy méltók vagyunk rá, hogy nehéz időkben is bizonyítsuk tántoríthatatlanságunkat.

Ha valaki nehéz időben leleményessé lesz és szokatlan uton is biztosítani akarja és tudja önfenntartását, azt csak meg kell dicsérni. Pál apostol és bizonyára Timótheus is mindent megtettek, hogy ők maguk senkinek terhére ne legyenek. Minden nemes munka alkalmas volt az evangélium szolgálata érdekében. Nem lehet tehát kétséges, hogy Istennek emberei kell, hogy ma is beleilleszkedjenek az adott körülmények közé és ne csak ne vállaljanak senkinek terhére, hanem ők úgy munkálkodjanak, hogy örömet tudjanak szerezni másoknak is.

Vannak siránkozó emberek, akik minden apró megpróbáltatásban az emberek könyörületességét szeretnék a maguk személyére irányítani. Arra nem gondolnak, hogy sokkal szebb volna, ha Isten előtt élve, hitben vállalkoznának valamire, ami maguknak és felebarátaik-

nak is javára és örömére válna. Pál azt mondja, hogy van olyasmi, amitől föltétlenül tartózkodik Istennek embere. Ilyen a vitatkozás és szóharc olyankor, amikor cselekedni kellene. Isten országa nem beszédben, hanem erőben lesz láthatóvá. Tehát cselekedni kell valamit, ami emlékeztet Isten nagyságára és jóságára. Még hozzáteszi Pál apostol, hogy Istennek embere nem irigykedik és távol tartja magát minden rosszakaratu gyanúsításoktól. Aki ilyesmivel szórakozik, nem lehet Isten embere.

Timótheust emlékezteti Pál arra, hogy milyen Istennek embere ő. Valóban boldogság ezt tudni és újra és újra erre gondolni és ebbe elmélyedni. A királyok királya és az uraknak Ura Ő. Méltó-e az ilyen alattvalókhöz a félelem, az örökös panaszkodás és zsörtölődés vagy nyavalygás? Örvendezzünk sokkal inkább, hogy nagy időkben bizonyíthatjuk be bizodalunkat és hűségünket. Ő gondunkat viseli, ha Reá bizzuk magunkat. Ez nem azt jelenti, hogy ölbetett kezekkel várjuk, míg mások helyettünk cselekszenek, hanem mi magunk is elhivatásunkhoz méltó cselekedettel teszünk bizonyosságot hitünkről és szeretetünkről. Igenis dicsőséget akarunk szerezni Neki éppen azért, hogy nem rosszakaratu bírálgatásokkal szemléljük felebarátaink tetteit, hanem magunk is hozzányulunk a szerszámhoz és hitben és odaadásban vállalkozunk a szolgálatra. Minden munka, melyet felebarátaink szolgálatában végeztünk el, javunkra van és Isten dicsőségét is öregbíti.

Törekedjünk hitben cselekedni, Isten előtt és Benne való bizodalomban, akkor bizonyára mi is elnyerjük a legszebb és legáldottabb címet.

T.

Konferenciai jegyzetek.

(Folytatás.)

Május 1-én d. u. Márkus J. A. nyiregyházi lelkipásztor beszélt a Jelenések könyve 3, 7-13 alapján. Többek között a következőket

mondotta: A kulcsok hatalma nem emberek, hanem Isten kezében van. Ha az evangéliumi munka ügye emberektől függne, akkor itt nem volna ma gyülekezet. — Némelyek gondolják, hogy csak ők az Ur népe, a többiek pedig mind világiak. Ez kevélység s nem a megváltott lélek gondolkozása. Ébredést, újjászületést mi nem tudunk előidézni — ez a Szentléleknek a műve. És nem származhat test és vér akaratából. A sziveket is elérni az igével erőnk fölött való munka. Ez is csak a Szentlélek műve lehet. Pál apostol a világ legjobb evangélistája volt, de a munkája sokszor eredménytelen maradt. Lidiának az Ur nyitotta meg a szívét, Ő nyult abba bele (Csel. 16, 14.). Egy helyen sokáig nem nyílt ajtó az ige számára, de azután 10–15 év múlva jöttek az emberek és érdeklődtek Krisztus iránt, majd meg is tértek. Ekkor ébredés vette kezdetét. Ahol ilyen ébredés van, ott felébred az ellenség is. Így a filadelfiai gyülekezetben is. A gyülekezetnek mindig volt ellensége és ma is van, de az Ur vigasztalja: Ne félj adtam elődbe nyitott ajtót. Ma is van üldözés, de a Sátán zsinagógája nem zsidó, hanem keresztyén köntösben jelenik meg. Ez kemény harcot jelent, mégis kiváltság Isten gyermekeinek lenni, mert az utolsó győzelem is biztos.

A filadelfiai gyülekezet kicsiny volt, de az Ur adott neki nyitott ajtót. Mi ezt nem tudnánk kinyitani, sem nyitva tartani. Ezt az Ur adja — nem is zárhatja be senki. — Csak az ige nyújt oltalmat a hívő léleknek. A világ nem érti az igét. Nincs hozzá szíve. „Mert hű voltál én is megvédelek.” Mily szegény az, akinek az ígét nem szól! „Tartsd meg, ami nálad van, hogy senki el ne vegye a te koronádat.” Ma még nem kell erőltetni magát a hívő léleknek, hogy megtarthassa amit kapott az Urtól. De eljön az idő amikor ki lesz küzdve a végső győzelem is. Mi lesz a győzőkkel? Isten templomának oszlopai lesznek, akiket nem kell hordozni, hanem ők lesznek mások támaszai. — Mit tegyünk, ha az ajtók zárva vannak? Sokszor a lekipásztor a gyülekezetben is zárt ajtó előtt áll, Az Ur Jézus ezt mondja: „Zörgessetek és megnyitattik nektek.” Az zárt ajtók ideje is kegyelmi idő Isten népe számára. Ekkor elcsendesedhet az Ur előtt.

Május 1-én este Hecker Á. bpesti lekipásztor szolgált az igével. Alapige: „Az igazaknak reménysége öröm.” Példab. 10,28. Van isteni és istentelen várákozás. Utóbbinak nincs ígérete, ez reménytelen. Majd lesz ahogy lesz, feleli az istennélküli várákozó ember. S ha azután mégis nem jól végződik, amibe belefogott, akkor káromkodik. — Van még egy sokkal veszélyesebb várákozás is. Ez azoké, akik az Ur Jézust sohasem fogadták el, hanem hátat fordítanak Neki. De azt hiszik, hogy az Urnak kötelessége megbocsátani nekik. Az Ur Jézus megmutatta, mily nagy az Ő irgalma,

amikor a latornak élete utolsó órájában kegyelmet adott, de ezt őszinte bűnbánat előzte meg. Sokan valamilyen élményükben biznak, amelyért, azt hiszik, az Ur megbocsát nekik. Mégis: Az istentelenek reménye elvész, de az igazak várákózása öröm lesz. — Az Ur Jézus azt mondja: jövök. Ez az ígét 2000 éve áll, de amikor majd teljesül, örülnek akik Őbenne biznak. Sokszor késik az Ur az ígérete teljesítésével s ez sokszor nehéz helyzetbe hoz minket. De nem látásban járunk, hanem hitben. Egy misszionárius 10 évig hirdette az igét az eszkimóknak minden eredmény nélkül. Ekkor nehéz kérdések merültek fel szívében: Vajjon az Ur állított-e ide? S ha igen, miért nem térnek meg? Isten nem erőszakol, senkit sem kényszerít a megtérésre. Isten vár s az Ő szolgáinak is tudni kell várni. A paradicsomi bűnbeesés is úgy történt, hogy az ember nem tudott várni, amíg Isten megadta volna a jó és rossznak a tudását. Nem bírt várni, amíg Isten órája ütött volna. Az ő embernek meg kell halni bennünk, hogy tudjunk várni és Isten tudjon adni, S ha Isten adott neked valamit, ne engedd, hogy a bűn elrabolja azt tőled.

A konferencia legkimagaslóbb eseménye Dr. F. H. Ottó Melle püspök vasárnap délelőtti igehirdetése volt. Ján. 17,45. alapján elmélkedett. Ezen igék az Ur Jézus főpapi imájából valók — mondotta a püspök, majd így folytatta: —Ez az Ur Jézus szívének és gondolkozásának a legmélyebb pontja. A Megváltó gondolatának óceánja. Halála előtti vallomás mult életéről. Tudta, hogy még csak egy pár óra és jön Judás a katonákkal. Majd szenvedés és halál következik, mellyel földi élete bezárul. „Atyám, elvégeztem a munkát, amelyet reám bízál.” Mily nagy biznyságtetés ez. Csak egy gondolat töltötte el az Ur Jézust: Az Atyát megdicsőíteni a vállalt megváltói munka elvégzésével Akár a hegyen prédikált, vagy a Jákob kutjánál a szamáriai asszonnyal beszélt, akár a farizeusokat és képmutatókat fedtte, a vakok szemeit megnyitotta, halottakat támasztott fel, vagy Kajafás főpap és Pilátus előtt állt stb., a célja mindig az volt, hogy megdicsőítse az Atyát. Ha mi igehirdetők szétforgácsolódnánk a világban más célok érdekében, az igehirdetésben is szórakozottak lennénk, ami többé nem szolgálná az Atya dicsőségét. „Atyám, megdicsőítelek Téged.” Hol? Az angyalok előtt? A földön, a munkában, a szenvedésben, harcban és a Golgotán a halálban is. Ez a földi lét harcot és szenvedést jelent — tudom — de akárhogy is legyen, a cél egy: megdicsőíteni az Atyát. — Judás kiment az utolsó vacsorától és éjtszaka volt. Éjtszaka volt kinn, de benn Judás lelkében is. Eladta Mesterét. Jézus elárulva, megleszítve szenved és meghal, de meg is dicsőítettett s Ő általa megdicsőített Atya is. Az Ur nekünk is küld sokszor súlyos harcokat szenvedéseket azért, hogy

azokban megdicsőítsük Őt. Munkahelyünket fogadjuk az Ur kezéből és végezzük hűségesen a munkát ott ahova Ő állított minket. Azonban, ha mi ezt tesszük is, mégsem mondhatjuk sohasem: „Atyám, elvégeztem a munkát, amit reám bízta.” Ha mindent megtettünk is, mondjuk, hogy haszontalan szolgák vagyunk. Az Atyát mégis megdicsőíthetjük — végül pedig eltételek nekünk az igazság koronája.

H. J.

Evezz a mélyre!

Bővülő élet.

Aki hisz énbennem, amint az írás mondotta, élő viznek folyamai ömlenek annak belsejéből. János 7,38.

Ahogy forró nyáron a tikkadt mező az éltető esőt áhitozza, úgy áhitozza szívünk azt az áldást, amit az Ur Jézus e versben ígér. Hisz az egész ószövetségi ígért az évszázadokon át arra a napra tekintett, amelyen beteljesült fenti ígért. Mit ígér Jézus ebben a versben?

Elsősorban nem örök üdvösséget, hanem ennél sokkal többet. Egy némely hívő vágya nem megy túl az örök üdvösségen; ez minden, amit kér és vár. Hogy Jézusnak határozott célja, terve van vele, ezt nem fogja fel és viselkedésével szinte az igazi keresztyénség hitelét rontja.

Bűnök feletti győzelmet sem ígér Jézus ebben a versben, hanem itt is azt kell mondanom: ennél sokkal többet. Az Ur az Ő gyermekeinek győzelmet ad minden bűn felett, ez kétségen felül áll (2. Kor. 2, 14). Akinek tehát nincsen győzelme a bűn felett, nincsen Jézus Krisztusban. De aki állandóan csak önmagával, saját lelki életével van elfoglalva és szüntelenül csak belső érzéseinek hullámvására figyel, ugyancsak nem értette meg a fenti ígért.

Jézus ez ígében élő viznek folyamairól beszél. Nem langyos állóvizről, amely senkit fel nem üdit, bár undorodásig tele igya magát vele, nem is csak áldásnak cseppjeit ígéri, hanem élő viznek folyamait (János 10, 11.) bővülő életet. Sőt rajtunk keresztül ömlő folyamról van itt szó. Tehát nem olyan életről, vizről beszél itt Krisztus, amely épen, hogy elég nekünk, hanem amely feltartóztathatatlannul tovább folyik rajtunk keresztül a környezetünkbe. Olyan élet, amelyet nem tör le és semmisít meg a mostoha környezet, hanem ezeken túlradva osztja a maga áldásait.

Testvérem van-e olyan életed? Áldást osztóan állsz hitetlen környezetben, vagy épen csak, hogy még állsz és nem sodort magával a világ árja? Jézus neked is, nekem is bővülő életet akar adni. És erre a világnak

talán sokkal jobban szüksége van, mint valaha. Hogyan adja az Ur ezt az életet? Három feltevést emlit az Ur.

Ha valaki szomjuhozik, mondja, az jöjjön énhozzám. Szomjuhozod igazán Jézust? Sajnos annyi hívő ember más után szomjuhozik. Az egyik pénz után, a másik jó állás után, a harmadik állandóan világi élvezetekre kacsint fél-szemmel. a negyedik a napi politikában leli örömét. Hívó testvérem, igazán mindenekelőtt Jézust áhitozod? Pál apostol három napig nem evett, nem ivott, nem aludt, mert szíve Jézus után sóvárgott és nem tudott nyugodni, míg el nem nyerte Őt. Sundar Singh több napon át tusakodott, imádkozott, míg Jézussal találkozott, aki szívét megérintette volt. Ha lelkünk minde- nekfelett nem Jézus után szomjuhoz, hanem a világ és az ő javai után futkosunk versenyt a világgal, nem fogunk ebben az áldásban részesülni, amit Jézus ígér.

De nem elég csak sóvárogni Jézus után, megállapítani, hogy Ő hiányzik nekünk, hogy gyengék, tehetetlenek vagyunk, hanem az Ur azt mondja: az jöjjön hozzám. Tehát ne jajgasd tele a világot gyengeségeddel, hanem jöjj Őhozzá. Nem majd, hanem most. Ebben a percben, amikor ezt olvasod. Tedd félre a lapot és borulj térdeidre és jöjj Jézushoz.

Aki hisz, mondja tovább Krisztus. Hiszed azt, hogy az Ur ezt az ígértet be tudja és be akarja teljesíteni benned? Hiszed, hogy ezt ma akarja tenni? Lásd, Ő ezt megígérte, számolj azzal, hogy ezt meg is teszi és várd, hogy meglegye. Ha megfogtad ruhájának szegélyét, ne engedd el, míg meg nem áldott, hogy áldás lehessél környezeted számára. Ha pedig hittel kitartasz az Ur mellett és elnyerted az áldást, kö-zöld velünk élményedet, hogy mi is örülhesünk veled.

Hecker Á.

Isten valami jobbról gondoskodott ...

Zsid. 11/40.

Sok kívánságunk, és szükségletünk lehet az életben, melyeknek teljesedését várjuk az Urtól. Egészen egyszerű és természetesnek látszó dolgok lehetnek, melyeknél semmi okát nem látjuk annak, hogy azokat Isten miért ne teljesítene, hiszen ígében azt mondja, hogy jól tudja a ti mennyei Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt kérnétek tőle. (Máté 6/8.) Egy-egy anyagi zavarból való szabadulás, egy kis könnyebbség a lélfenntartás terén, egy-egy szerény vállalkozás sikere, melyen keresztül nem vagyont akarunk szerezni, hanem csak az élet nyomasztó gondjainak terhét könnyíteni. Vágyakozunk megpihenni a hétköznapi fáradalmi után, de a fáradalmak nem hagynak el. Gyermekeinknek szeretnénk egy kicsit többet meg-

adni a nevelésben, üdülésben, táplálékban, ruházatban. Nem sokat, nem bőven, csak egy kevéskével többet, hogy nekik is legyen egy kis gondtalan, vidám gyermekkoruk, mint annyi sok más gyermeknek. És mndezzel szemben azt látjuk, hogy lefokozott igényeink, vágyaink nem teljesülnek. Küszködünk az étellel, önmagunkkal, gondjainkkal és mintha az Ur eltekin-tene fölöttünk. Mig mások százakat, ezeket keresnek, nekünk fillérek alig jutnak, mig mások nagy tervei sikerülnek, a mi kis tervecskéink dugába dőlnek, mig mások oly ügyesek és találékonyak ügyeik elintézésében, mi gyö-törhetjük magunkat, mégsem sikerül semmi.

Pedig ez Ur megígérte övéinek a segítségét, tudatos bűn nem gyötör, lelkiismeretünk nyugodt és földi életünkben oly kevésbé tapasztaljuk az Ur földiekben nyújtandó segítségét és áldását, mert életünk veszélyes, nehéz és gondokkal telt. — Minden gondotokat Órea vessétek, mert neki gondja van reátok. — (Pét. 1.5/7.) Erre az ígére hivatkozva vetjük Órea gondunkat, de mintha nem törődne vele, annak ólomsúlyai csak vállainkra nehezdednek. És ilyen körülmények között szinte hajlandók volnánk a próféta i dézetével felkiáltani: — Mi haszna, hogy megtartjuk törvényét és hogy alázatosan járunk a Seregek Ura előtt? (Mal. 3/14.) És még hozzá, mint Jób barátai még csak növelték bajbajutott, megpróbált barátjuk kinjait, épen így bennünket is körülvesznek a szemforgató barátok, kik azon tűnődnek, hogy vajjon mit vétettünk mi, hogy életünk, munkánk, helyzetünk, törekvésünk látszólag oly sivár sikertelen. Felejthetetlenek azok az idők számomra amikor, mondhatnám minden körülményeimben, nagyon nehéz sivár, szomorú helyzetben voltam s barátaim, mint Jób barátai, nem-e megértő, vigasztaló mindent hordozni akaró szeretettel támogatni és erősíteni akartak, hanem arról tanakodtak, vajjon mit vétettem hogy az Ur ilyen sorozatos bajokba enged sodródni? És ők az önelégült igazak boldog meglegedésével fölényeskedtek, bíraskodtak és élték vérszegény életüket. Számomra mily drága idők voltak ezek, mert megtanítottak csak az Urra tekinteni és végre tudomásul venni azt, hogy csak benne keressek megértést, vigaszt, bátorítást és biztonságot. Oh mily sokszor előfordul ehhez hasonló az életben és vajjon nem az Ur fenti ígéje marad-e számunkra az egyetlen vigasztaló? Amikor munkánk, terveink földi reményeink halomra dőlnek és azt kérdezzük: — Hát Uram miért? — Világos választ kapunk.

Mivel Isten mifelőlünk valami jobbról gondoskodott.

Gyenge, beteg vagy? Ó nem adja meg az óhajtott egészséget? — mert jobbról gondoskodott.

Csalódsz emberekben? Vágyol megértő lélekre és kívánságod nem teljesül? — Mert jobbról gondoskodott.

A napi falatod nincs talán úgy mint kel-lene, holott megígérte? — Ne félj. Jobbról gondoskodott.

Nyomorúsággal és fáradtsággal telt életed e földön és nincs pihenés? Tekints Órea, Ó jobbról gondoskodott.

Mennyi erő, vigasztalás, megnyugtató, biztatás van ígében, hogy Ó a mindenható, bölcs és szerető Édesatyám Ki az Ur Jézusban a legnagyobbat adta már nekünk, Ó számunkra jobbról gondoskodott, mint azt mi gyenge földi létünkben elképzelni tudánk.

Épen ezért ellankadt térdeinket egyenesítsük ki és lecsüggedt kezeinket emeljük fel hálátelt imára Óhozzá, Ki a mi erőtelen, véges emberi elképzeléseinkkel fel sem fogható „jobbról” gondoskodott számunkra.

Liebstöckl.

Hirek.

Franciska diakonissza testvér örömmel jelenti, hogy a szenttamási gör. kel. szerb egyház hatvan pengőt bocsátott rendelkezésre az árvaházban lévő gyermekek javára. Kínlátásba helyezték neki, hogy a jövőben is támogatni fogják e nemes munkát.

Haláleset. Május 24-én Pünkösöd vasárnapján 87 éves korában végegyengülésben elhunyt Rácz János testvérünk Zentán. A csendes és imádkozó testvér, apa, nagyapa és dédapapa igen nagy szeretetnek örvendett. Az Ur vigasztalja meg hozzátartozóit, ahol annyi éveken keresztül szeretettel ápolták és az Urhoz vezették. (Takáts A.)

Budakeszin május 31-én kísértük el utolsó útjára Herenkovits Sándort, vagy ahogyan intézetünkben mindenki hívta: Sanyi bácsit. Ó volt legrégebb munkásunk, mert kezdettől fogva velünk volt. Már több mint 16 éve dolgozott velünk. Még akkor pihenő vagy üdülő volt a szanatórium. 40 évet élt 4 év előtt nősült meg és a jó Atya egy kis lánnyal áldotta meg házasságukat. Korai halálát a bronz-kór okozta, amelyben kb. egy félév óta szenvedett. A felesége megmarad továbbra is intézetünkben és kívánjuk, hogy a jó Atya adjon neki erőt az elszedett megpróbáltatást hűséggel elviselni.

Ugyancsak Budakeszin június 23-án kísértük utolsó útjára Amtmann Alajos tv-t. ki 80-ik születésnapján halt meg. Az elhunyt hosszú évek óta volt bkeszi aggápoldánk lakója.

Kiadja: Keresztyén Könyvesház korl. fel. Szövetkezet, Budapest, VI., Felsőerdősor 5.

Felelős kiadó és szerkesztő: Tessényi János, Budakeszi, Fő-u. 5.

Nyomatott: Kultura könyvnyomdában, Kaposvár. Nyomdaiért felel: Henczer István.